

Pravda Velkého pátku

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na těchto bohoslužbách slovy apoštolskými: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit:

2 Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám.

3 Bože můj, volám ve dne, a neodpovídáš, nemohu se ztišit ani v noci.

4 Ty jsi ten Svatý, jenž trůní obklopen chválami Izraele.

5 Otcové naši doufali v tebe, doufali, tys jim dal vyváznout.

6 Úpěli k tobě a unikli zmaru, doufali v tebe a nebyli zahanbeni.

8 Všem, kdo mě vidí, jsem jenom pro smích, šklebí se na mě, potřásají hlavou:

9 „Svěř to Hospodinu!“ „Ať mu dá vyváznout, ať ho vysvobodí, když si ho oblíbil!“

20 Nebud' mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospěš mi na pomoc! (Ž 22, 2-6.8-9.20)

Píseň: 320/1-4 (Ó hlavo plná trýzně)

Modlitba:

Bože náš, scházíme se zde, abychom slyšeli Tvé slovo, abychom pochopili něco o sobě, a o světě ve kterém žijeme. Přicházíme, abychom také prožili něco z toho, co jsme již dříve poznali. Scházíme se zde, protože si také uvědomujeme, že nemůžeme žít svou vírou jen sami v sobě a pro sebe, ale že naše víra má i své společenské projevy. Pane, obnov i dnes svou lásku v nás. Za to tě prosíme ve jménu Boha Otce, i Syna i Ducha svatého. Amen.

I. Čtení:

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná v evangeliu podle Marka v 15.kap. 21-41 verši.

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: 688 (Odpust')

Kázání:

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, a která nám poslouží jako základ kázání, jsou zapsaná v evangeliu podle Marka v 15.kap. 33-39 verši. Tam čteme:

33 Když bylo poledne, nastala tma po celé zemi až do tří hodin.

34 O třetí hodině zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“, což přeloženo znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

35 Když to uslyšeli, říkali někteří z těch, kdo stáli okolo: „Hle, volá Eliáše.“

36 Kdosi pak odběhl, namočil houbu v octě, nabodl ji na prut a dával mu pít se slovy: „Počkejte, uvidíme, přijde-li ho Eliáš sejmut.“

37 Ale Ježíš vydal mocný hlas a skonal.

38 Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů.

39 A když uviděl setník, který stál před ním, že takto skonal, řekl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“

(Mk 15, 33-39)

Milí bratři a sestry v Pánu Ježíši Kristu,

evangelista Marek nám podává zprávu o tom, kdy přesně a za jakých okolností umírá a snáší utrpení **Král židovský, Syn Boží**. Pašijový příběh nám líčí cestu toho, který byl bez hříchu, jediného skutečně spravedlivého, jediného, který na zlo, jež na něho dopadalo, neodpověděl ani zrnkem zloby a nenávisti. A nakonec, jako poslední nepřítel, přichází smrt. Není to laskavá kmotřička z pohádek, je to absurdní a krutá smrt, zlá a nespravedlivá. Jeho smrt je doprovázena mocným výkřikem ze **tmy kříže**: „Eloi, Eloi lema sabachtani“, po kterém následuje poslední vydechnutí.

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ - říkáme občas i my, když jsme na dně. A k tomu všemu si ještě povzdechneme – ach jo. Jenže nejsou to naše poslední slova. Tato věta vyjadřuje víc než obyčejný povzdech, vyjadřuje **důvěru v beznaději**. Nic strašnějšího, nic temnějšího už není, když přichází smrt. Trpět ve jménu **pravdy**, trpět na cestě **lásky**, je nesmírně těžké. Prošel ji Ježíš na kříži, a nemálo z nás, v té či oné míře už mělo účast na temných chvílích. Jenom málokdo se odváží převzít utrpení za druhé. Ale najdou se i takoví. Jenže smrt Krista na kříži je zcela jiná – **zemřel člověk i Bůh**.

Ohledně **smrti Krista** se dějí zvláštní věci.

1. Nastala **tma** – rozsah tmy je předmětem mnoha polemik. Příčina tmy se přisuzuje přírodním jevům (např. písečná bouře nebo zatmění), ale stejně to může být nadpřirozený Boží zásah.
2. Ve chvíli, kdy umírá, se **opona** v chrámové svatyni roztrhne v půli.
3. A oddíl je zakončen svědectvím římského setníka, který vyznává „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“

On nevinný umírá po boku s vinnými. Takový způsob, že nevinný umírá, se v Judsku běžně praktikoval. Ani nelze spočítat kolik popravených a nespravedlivě odsouzených muselo v té době zemřít.

Ale dnes si připomínáme smrt, která se sice podobala smrti těch mnoha, ale při tom nebyla jako ostatní. Právě ten, který byl potupně a krutě popraven jako otrok a zločinec. Právě ten, který zemřel na kříži jako Bohem opuštěný a prokletý, **právě ten je Syn Boží!**

Mnozí v lidských dějinách si užili bezpráví, když byli nespravedlivě odsouzeni a vydáváni na smrt. I v dnešní době můžeme kolem sebe pozorovat nespočet nespravedlností.

Kristus je právě v těch těžkých dobách blízko těm, kteří zažívají různé utrpení. Neboť On sám poznal, co je to násilí a bolest, co je to ponížení a výsměch. **On sám to všechno snášel**. Ne pro svou slávu, ne pro své vykoupení, ale pro nás. Za **naše hříchy umírá Boží Syn na zemi**. Bůh se takto zcela přiblížil k nám lidem. Bere veškerou naši nečistotu – sám na sebe. Svou smrtí očišťuje a nabízí nám naději. Pokud jsme uvěřili Kristu, už nikdy nebudeme ve svém zoufalství sami. Cesta za Ním je totiž cestou naděje.

Tma, která nastala, naznačuje jako by se celý vesmír připojil k zármutku nad krutou smrtí **Božího Syna**. Nastala tma, ale její chvilkové vítězství, její pohrdnutí samým Bohem, její moc na celé zemi, je jen dočasné. Do této tmy světa poslal Hospodin-Otec světlo, kterým byl jeho Syn Ježíš Kristus, aby **On svou smrtí porazil moc zla**.

Kdo jiný, ne-li Boží Syn může porazit tmu? On je pravým **Vítězem** nad tmou tohoto světa. K tomu, abychom nebloudili v tmách, stačí jen **věřit**. Věřit, že Kristus je Bůh, který zemřel za naše hříchy.

On sám zemřel za nás – nevinný za hříšníky, spravedlivý za nespravedlivé, čistý za nečisté. Sám se nám dal najít, ačkoli jsme **Ho nehledali a naše viny vynesl na dřevo kříže**. Možná bychom dnes měli truchlit a plakat, že náš Pán a Bůh zemřel, ale k tomuto dni patří i radost, že zoufalství nemá a nesmí mít poslední slovo. Neboť jestliže jsme byli smířeni s Bohem – **smrtí Jeho Syna** – tím spíše budeme zachráněni **Jeho životem**.

Vše kolem lidské záchrany se odehrálo na popravišti zvaném „**Golgota**“. Golgota se stala místem tmy, ale také místem porážky této tmy. **Umírá tam Bůh za člověka**, i když to člověk nechápe.

Kristus volá k svému Bohu (Syn k Otci) a ti, co stojí pod křížem, si myslí, že volá Eliáše. Ježíš prožívá odvržení od Otce, je tam sám, On sám trpí, a to kvůli člověku, kvůli našim hříchům.

Ježíš neumírá kvůli sobě, ale za nás. Opuštěný Bohem a nenáviděný lidmi je obětován jako beránek pro naše nepravosti.

Ti, kteří stáli pod křížem, nerozumí, co se děje. Tma zahalila jejich oči a zatemnila jejich srdce. Na Krista hledí jako na lotra, jako na toho, který se prý rouhal Bohu. Je to situace, která na první pohled nepřináší naději a už vůbec nějakou **záchranu pro člověka**. Tma i dnes přichází a zakrývá pravdu. A s ní přichází i zoufalství a beznaděj.

Ptáme se: Jak se jenom může v takové temnosti zrodit víra? Kdo může v takový čas uvěřit? A přece tam stojí jeden člověk. Na kříž, na kterém visí Kristus, hledí římský setník. Ten ze svých úst vydává svědectví: **„Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“**

Uvěří a vyzná svou víru tam, kde ostatní víru ztrácejí nebo se za ni snad stydí. On vyznává, že ten, kterého právě ukřižovali, byl vskutku **pravý Syn Boha-Otce**. Setník vyznává to, co vyslovují lidé, když poznají skutečnou pravdu.

Víra není souborem optimistických iluzí, víre je cesta, na níž jsme čas od času všichni vystaveni peklu pochybností a poušti Božího mlčení. Víra, pokud je živá, obemyká všechny polohy života a záchvěvy lidského srdce. Nic lidského jí není cizí – ani to, co zrovna prožíváme.

O **pravdě Velkého pátku, to co se tam událo, můžeme svědčit i my dnes**. A k tomu všemu můžeme dodat: dějiny neskončily odpolednem Velkého pátku. Smrt na kříži Ježíše Krista se nestala slepou ulicí. **Cesta vede dál**. Vede dál, i skrze mlčení, opuštění, utrpení i smrt. Vede až k ránu, které přináší světlo; světlo, které ve **tmách svítí a tmy ho nepohltní**.

Je to Hospodin, který zná cestu, kterou se máme vydat, abychom byli **spasení**. Jeho vůle je kráčet s námi, protože nás natolik miluje, že **svého Syna za nás nechal obětovat**. Jak příjemné by bylo pro Hospodina, kdybychom i my vyznali, že **Ježíš Kristus je Syn Boží**.

Možná hledáme Boha a nemůžeme Ho najít. Možná Ho nevidíme přes tmu, ale tak jak otevřel oči a ústa setníkovi, tak může i dnes nám. Bohu nic není nemožně. Amen

Píseň: 565/1-9 (Bože můj, Bože můj)

Ohlášky:

Přímlovná modlitba:

Pane, přimlouváme se za všechny slabé, kteří nemůžou ovlivňovat dění ve společnosti, ve které žijí. Přimlouváme se za seniory a jejich každodenní starosti a bolesti. Přimlouváme se za děti, které vycházejí z dětských domovů a hledají ve světě pochopení. Přimlouváme se za lidi s postižením, aby zdraví lidé je neodsuzovali.

Prosíme, protože věříme, že u Tebe je dostatek milosrdenství a pochopení pro každého z nás.

- prosíme za přírodu, která se tak obtížně brání lidské agresi
- prosíme za vztahy v rodinách, o naději tam, kde už naděje mizí
- prosíme za církve, aby byla pochopená lidmi v tomto světě
- prosíme za náš sbor, abychom dokázali kráčet v naději evangelia a svědčit o Tvé lásce a milosti.

A společně k Tobě voláme...**Otče náš....**

Píseň: S 79

Posláni:

Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte stejnou myšlenkou: Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem. Proto i vy ve zbývajícím čase života nebudte oddáni lidským vášním, ale vůli Boží. (1. Petrova 4, 1-2)

Požehnání:

A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

Píseň: 658